

вземе неговитѣ прѣдмети въ класното училище. то той да поеме подготвителнитѣ ученици въ Сливенъ. Слѣдъ това събранието се закрило (Протоколи, цит. год. стр. 616—617). Когато на 1 августъ се уредилъ учителския персоналъ на сливенскитѣ училища, Чинтуловъ останалъ пакъ главенъ класенъ учителъ съ заплата 10,400 гр. (Протоколи, ц. г., стр. 633).

Слѣдъ завършването на учебната 1872/73 год. на годишния актъ на сливенскитѣ училища, въ денътъ на светитѣ апостоли Петъръ и Павелъ (Петровденъ), 29 юни 1873 г., Чинтуловъ държи една блѣскава и много съдържателна рѣчь,⁵⁸ която говори за широката и плодovitа дѣйность на тоя отличенъ и опитенъ педагогъ. Въ тази интересна рѣчь, Чинтуловъ припомня, че тази година „актътъ на годишнѣ тѣ испитавія въ учебнитѣ нѣ заведевія“ се чествува по-тържественно, защото слѣдъ разрѣшението на църковния въпросъ това тържество се извършва прѣдъ свой пастиръ, който сжщо милѣе за младото българско поколѣние и се радва на негова умственъ напрѣдъкъ. Но въпрѣки разрѣшението на църковния въпросъ „.... душата чловѣческа не може да стои спокойна, тя съсъ своитѣ силы си припомня миналото, обѣхожда и разглежда настоящето и ся наема да вникне даже и въ областъта на бждещето“. За да може, обаче, всѣко народно дѣло да се увѣнчае съ успѣхъ, то трѣбва да се въодушевява отъ любовь и съгласие, защото „всичко щото чловѣчеството е извършило за своето благоденствие, си има основанието на любовьта и съгласието“. И за да подкрѣпи тази си мисль, той прави погледъ върху миналото, като отбѣлязва редица културни придобивки, които иматъ своето начало въ любовьта и съгласието. Слѣдъ това Чинтуловъ оставя чуждитѣ народи и минава къмъ нашия, който прѣди 40—50 години, безъ съз-